

Sygn. akt V ACa 10/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 sierpnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Artur Lesiak (spr.)
Sędziowie:	SA Dorota Gierczak SA Andrzej Lewandowski
Protokolant:	stażysta Barbara Tobiasz

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa Bank (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w T.

z dnia 28 października 2015 r. sygn. akt VI GC 162/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Sygn. akt V ACa 10/16

UZASADNIENIE

Powód Bank (...) spółka akcyjna w W. wniósł pozew przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T. z żądaniem zasądzenia od pozwanego kwoty 346.298,03 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu tytułem wykonania umowy poręczenia dwóch kredytów.

W dniu 3 lipca 2015 roku Sąd Okręgowy w T. Wydział VI Gospodarczy wydał w sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym (sygn. akt VI GNc (...)). Wyrokiem z dnia 28 października 2015 r. Sąd Okręgowy w T. utrzymał w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Pozwany złożył zarzuty żądając uchylenia nakazu zapłaty i oddalenia powództwa w całości. Pozwany stwierdził, że powództwo jest bezpodstawne co do zasady jak i co do wysokości z uwagi na nieważność umów kredytowych. Skutkiem nieważności umów kredytowych jest również nieważność umów poręczenia zawartych między powodem a pozwanym w dniu 12 kwietnia 2013 roku celem zabezpieczenia zobowiązań wynikających z tych umów kredytowych.

Sąd Okręgowy ustalił, że w dniu 12 kwietnia 2013 roku Bank (...) S.A. w W. zawarł z P. D.' (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w T. dwie umowy kredytu: obrotowego w rachunku kredytowym. Obie umowy w imieniu kredytobiorcy podpisała D. K. występująca jako upoważniony do jednoosobowej reprezentacji prezes zarządu komplementariusza P. D.' (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.. W rejestrze komplementariusza (KRS nr (...)) D. K. była ujawniona jako prezes zarządu uprawniony do jednoosobowej reprezentacji od dnia 30 grudnia 2009 roku do dnia 8 października 2013 roku. W dniu 12 kwietnia 2013 roku, pomiędzy Bankiem (...) S.A. w W. a (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w T. doszło do zawarcia dwóch umów poręczeń, na mocy których pozwany poręczył za spłatę kredytów udzielonych P. (...) ' (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej. Na podstawie umowy poręczenia nr (...)/ (...) SA Fundusz udzielił poręczenia spłaty zobowiązań wynikających z tytułu kredytu obrotowego nr (...), do kwoty 120 000 zł, a na podstawie umowy poręczenia (...) / (...) SA z tytułu kredytu rewalwingowego nr (...) do kwoty 240 000 zł. Pismami z dnia 13 sierpnia 2013 roku i 9 października powód powiadomił pozwanego, że kredytobiorca posiada nieuregulowane zobowiązania publicznie – prawne i zadłużenie z tytułu umów kredytowych. W dniu 25 czerwca 2014 roku powód zawarł z P. (...) ' (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością spółką komandytową w T. ugodę, w której kredytobiorca uznał wymagalne wierzytelności na rzecz powoda w łącznej kwocie 526 891,75 zł z tytułu zaciągniętych kredytów. Ugodę w imieniu kredytobiorcy podpisał uprawniony do jednoosobowej reprezentacji prezes zarządu komplementariusza G. K.. Pozwany został poinformowany o ugodzie. W związku z niewywiązywaniem się przez kredytobiorcę z obowiązków wynikających z ugody, pismem z dnia 7 listopada 2014 roku powód wypowiedział umowę ugody, informując o tym fakcie pozwanego. Następnie pismem z dnia 12 grudnia 2014 roku powód wezwał pozwanego, w trybie (...) do zapłaty kwot 107 362,18 zł z tytułu należności wynikającej z kredytu obrotowego, oraz 238 935,85 zł z tytułu należności wynikającej z kredytu rewalwingowego. W odpowiedzi na ponowione wezwanie do zapłaty pozwany odmówił wypłaty argumentując, że umowy kredytów obrotowego w rachunku kredytowym o nr (...) i rewalwingowego o nr (...) są nieważne na skutek niewłaściwej reprezentacji kredytobiorcy, co pociąga za sobą nieważność udzielonych przez pozwanego poręczeń. W dniu 2 kwietnia 2013 roku odbyło się Zgromadzenie Wspólników Spółki (...) ' (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w T.. Na Zgromadzeniu podjęto uchwałę o odwołaniu D. K. z funkcji prezesa i powołaniu na stanowisko prezesa G. K. a na członka zarządu S. S.. W dniu 30 grudnia 2014 roku powód wystawił Bankowy Tytuł Egzekucyjny nr (...) przeciwko dłużnikowi P. (...) ' (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością spółce komandytowej w T., któremu Sąd Rejonowy w T., postanowieniem z dnia 4 maja 2015 roku nadał klauzulę wykonalności.

W rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy wskazał, że ustalony wyżej stan faktyczny nie był sporny między stronami i wynikał z niepodważonych dokumentów. Rozstrzygnięcia wymagał jedynie spór prawny dotyczący kwestii jakie skutki pociąga za sobą podpisanie umów kredytowych przez odwołanego prezesa zarządu komplementariusza spółki kredytobiorcy, który nadal figurował w rejestrze jako osoba upoważniona do jednoosobowej reprezentacji.

Sąd wyjaśnił, iż nie było sporne, że D. K. podpisała w dniu 12 kwietnia 2013 roku z powodem dwie umowy kredytowe będąc ujawniona jako prezes zarządu uprawniony do jednoosobowej reprezentacji w KRS. Nie było też sporu co do tego, że w dniu 2 kwietnia 2013 roku została z tej funkcji odwołana. Sąd wskazał, że przepis art. 14 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym stwarza pewną fikcję nieistnienia określonych faktów i zapewnia osobom działającym w zaufaniu do treści rejestru taką skuteczność tych działań, jak gdyby fikcja ta była rzeczywistością, a przepis art. 17 u.k.r.s. konstruuje zasadę domniemania prawdziwości danych wpisanych do rejestru. Domniemanie to jest wzruszalne jednakże z uwagi na ochronę osób trzecich działających w zaufaniu do treści rejestru, w niektórych sytuacjach nawet wykazanie nieprawdziwości danych wpisanych do rejestru będzie wobec tych osób bezskuteczne.

Sąd Okręgowy przedstawił pogląd, że o ważności czynności prawnej nie decydują wyłącznie reguły wynikające z art. 38 i 39 k.c., lecz również system domniemań przyjęty w przepisach ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, które jako przepisy szczególne w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego muszą być wykładane ściśle. Sąd stwierdził, że ochrona realizowana przez zasadę jawności i system domniemań KRS pozwala na utrzymanie w mocy wadliwych czynności prawnych dokonywanych przez fałszywego piastuna organu osoby prawnej.

Sąd Okręgowy wskazał, że w przedmiotowej sprawie nowy zarząd potwierdził w ugodzie z dnia 25 czerwca 2014 roku, wszystkie zobowiązania wynikające z umów kredytowych.

W tej sytuacji, zdaniem Sądu Okręgowego, należało uznać, że żądanie powoda jest uzasadnione w świetle art. 876 § 1 i 879 § 1 k.c. i na podstawie art. 496 k.p.c. utrzymać nakaz zapłaty w mocy.

Od powyższego wyroku apelację wniósł pozwany, zarzucając:

1. naruszenie art. 38 k.c. w związku z art. 39 k.c. oraz w związku z art. 14 i 17 ustawy o Rejestrze Sądowym poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż zasada wyrażona w art. 38 k.c. ulega wyłączeniu w związku z treścią przepisów ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym,

2. naruszenie art. 58 ust. 1 k.c. w związku z art. 38 k.c. i art. 39 ust. 1 k.c. poprzez nieuzasadnioną odmowę jego zastosowania oraz nieuzasadnioną odmowę uwzględnienia sankcji nieważności z przepisu tego wynikającej,

3. naruszenie art. 17 ust. 1 i art. 14 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym w związku z art. 38 k.c. i art. 39 k.c. polegające na błędnej wykładni tych przepisów, zgodnie z którą przepisy ustawy o KRS stanowią przepisy szczególne względem art. 38 k.c. i art. 39 ust. 1 k.c. Sąd dokonując wykładni przepisów bezzasadnie dał pierwszeństwo w zastosowaniu przepisom o charakterze „technicznym”, tj. art. 14 i art. 17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, przed naczelnymi zasadami reprezentacji osób prawnych ukonstytuowanymi w Kodeksie cywilnym,

4. naruszenie art. 17 ust. 1 ustawy o KRS poprzez jego błędne zastosowanie polegające na oparciu rozstrzygnięcia Sądu na domniemaniu wynikającym z tego przepisu, pomimo iż pomiędzy stronami bezsporne było i z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż domniemanie to zostało obalone,

5. naruszenie art. 17 ust. 1 ustawy o KRS polegające na jego błędnej wykładni, zgodnie z którą ustawodawca przyjmując w ustawie o Krajowym Rejestrze Sądowym rozwiązanie oparte na zasadzie zaufania do wpisu w publicznym rejestrze, uregulował skutki czynności dokonanej przez osobę niebędącą członkiem zarządu, a wpisaną do rejestru przedsiębiorców w tym rejestrze, inaczej niż w postaci nieważności bezwzględnej, na skutek czego osobę trzecią wiąże domniemanie przewidziane w art. 17 ust. 1 ustawy o KRS i wbrew przepisowi nie może ona wskazywać, że wpis do rejestru nic jest prawdziwy. Ustawa o Krajowym Rejestrze Sądowym nic może być rozpatrywana w kategorii aktu wywierającego wpływ na byt czynności prawnej w aspekcie prawa materialnego,

6. naruszenie art. 14 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym polegające na jego błędnej wykładni, zgodnie z którą dyspozycja tego przepisu wiąże nie tylko podmiot, na którym spoczywa obowiązek złożenia wniosku do KRS, ale również osoby trzecie, do których przepis ten nie został skierowany, a w tym konkretnie przypadku pozwanego,

7. naruszenie art. 14 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym polegające na jego niewłaściwym zastosowaniu polegającym na wywiedzeniu skutków prawnych w postaci braku możliwości powoływania się przez pozwanego, do którego przepis ten nie jest skierowany na okoliczności bezsporne, zgodne ze stanem faktycznym, jednak wbrew obowiązkwowi adresata przywołanej normy, nie zostały w rejestrze przedsiębiorców ujawnione,

8. naruszenie art. 3 ust. 7 Pierwszej Dyrektywy Rady z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w Państwach Członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności w całej Wspólnocie, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników jak i osób trzecich (68/151/EWG) w brzmieniu nadanym Dyrektywą 2003/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2003 r. zmieniającej dyrektywę Rady 68/151/EWG w zakresie wymagań dotyczących jawności w odniesieniu do niektórych typów spółek poprzez ich niezastosowanie w konsekwencji błędnego ustalenia, że osoby trzecie nie mogą opierać zarzutu na dokumentach i informacjach, których treść nie została jeszcze ujawniona w rejestrze KRS,

9. naruszenie art. 103 § 1 i 2 k.c. w zw. art. 38 k.c. i art. 39 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, iż z racji podobieństwa instytucji pełnomocnictwa i reprezentacji osoby prawnej, uzasadniona jest możliwość potwierdzenia, przez osobę właściwie umocowaną do działania w imieniu spółki, czynności dokonanej przez osobę, która nie miała uprawnienia do działania w imieniu tej spółki. Wykładnia taka nie ma usprawiedliwienia;

10. naruszenie art. 103 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na zastosowaniu go w drodze analogii do potwierdzenia czynności prawnej dokonanej w imieniu osoby prawnej przez osobę nieuprawnioną do reprezentowania tej osoby prawnej.

11. naruszenie art. 876 § 1 k.c. poprzez jego błędne zastosowanie będące konsekwencją niewłaściwego ustalenia, że umowy kredytowe są ważne, co doprowadziło do nieuzasadnionego przyjęcia, iż ważne i skuteczne są też umowy poręczenia, a co za tym idzie nieuzasadnione uznanie przez Sąd Okręgowy zasadności roszczeń powoda opartych na treści tego przepisu.

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uchylene w całości nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania, a także zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania przed Sądem w II instancji.

W odpowiedzi na apelację pozwanego powód wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja - jako bezzasadna - podlega oddaleniu.

Sąd Apelacyjny podziela dokonane przez Sąd Okręgowy ustalenia faktyczne i rozważania w zakresie oceny materiału dowodowego oraz podstawy prawnej rozstrzygnięcia, przyjmując je za podstawę także własnego rozstrzygnięcia i odwołuje się do nich bez potrzeby ich powtarzania.

Wbrew stanowisku wyrażonemu w apelacji Sąd pierwszej instancji trafnie stwierdził, że ochrona realizowana przez zasadę jawności i system domniemań związanych z wpisami w Krajowym Rejestrze Sądowym pozwala na utrzymanie w mocy wadliwych czynności prawnych dokonanych przez odwołanego członka organu osoby prawnej, co tym samym wskazuje na ważność umowy kredytu i w konsekwencji umowy poręczenia.

Sąd Apelacyjny podziela w pełni wyrażony w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku pogląd, zgodnie z którym celem art. 14 i 17 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jedn. Dz. U. z 2013r., poz. 1203 ze zm., dalej "u.k.r.s.") jest ochrona osób działających w zaufaniu do wpisu i ogłoszenia o wpisie, a każda czynność prawna dokonana przez osobę ujawnioną jeszcze w rejestrze jako uprawniony piastun osoby prawnej, ale już nieuprawnioną do działania za tę osobę wskutek odwołania ze składu organu nie może być skutecznie podważona. Trafnie zatem Sąd stwierdził, że o ważności czynności prawnej nie decydują wyłącznie reguły wynikające z art. 38 i 39 k.c., lecz również system domniemań przyjęty w przepisach ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Nie sposób przyjąć, jak to sugeruje w apelacji skarżący, by ten kierunek wykładni pozostawał w sprzeczności z obowiązującymi przepisami. Tego wniosku nie uzasadnia teza, że akt powołania i odwołania członka zarządu ma charakter konstytutywny, a wpis do rejestru przedsiębiorców KRS ma charakter jedynie deklaratoryjny. Pomija skarżący, że Sąd pierwszej instancji

zwrócił uwagę na powyższą kwestię wyjaśniając, że skuteczność powołania członka zarządu nie zależy od jego wpisu do rejestru przedsiębiorców, tym niemniej art. 14 u.k.r.s. stwarza pewną fikcję nieistnienia określonych faktów i zapewnia osobom działającym w zaufaniu do treści rejestru i skuteczność tych działań. Odwołując się do tej kwestii skarżący nie zauważa, że ustawodawca mając na względzie charakter, jaki ma akt powołania członka zarządu wprowadził regulację zapewniającą ochronę osobom trzecim działającym w dobrej wierze w oparciu o wpisy dokonane w Krajowym Rejestrze Sądowym, tym samym zapewniając pewność obrotu. W uchwale z dnia 5 grudnia 2008r. Sąd Najwyższy zajął jednoznaczne stanowisko odnoszące się do poruszonych przez skarżącego w apelacji wątpliwości co do skutków czynności prawnej dokonanej przez osobę nie wchodzącą w skład zarządu osoby prawnej, zgodnie z którym ważność czynności prawnej dokonanej przez osobę nie będącą organem osoby prawnej, a wpisaną do rejestru przedsiębiorców w KRS, należy oceniać z uwzględnieniem modyfikacji sankcji bezwzględnej nieważności wprowadzonej przez przepisu (...). Skutkiem dokonania czynności przez osobę, która w chwili dokonywania czynności w imieniu osoby prawnej nie wchodziła w skład jej organu, a była jeszcze wpisana do rejestru jako uprawniona do reprezentacji nie jest więc nieważność czynności, na którą może powoływać się każdy kto ma w tym interes prawny. O tym, czy jest to czynność ważna decydują bowiem nie tylko reguły wynikające z art. 38 i 39 k.c., lecz system domniemań przyjęty w przepisach u.k.r.s. W tym zakresie osobę trzecia wiąże domniemanie z art. 17 ust. 1 u.k.r.s. i wbrew wpisowi nie może ona wykazywać, że wpis do rejestru nie był prawdziwy. Wniosek taki potwierdza wyraźnie sam ustawodawca wskazując, kto i w jakich okolicznościach może powoływać się na dane wpisane niezgodnie z prawdziwym stanem rzeczy oraz kto może powoływać się na dane jeszcze nie wpisane do rejestru. Przepisy te jako regulacja szczególna w stosunku do ogólnej reguły nieważności czynności prawnej sprzecznej z ustawą, muszą być wykładane ściśle (zob. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 5 grudnia 2008r., sygn. akr III CZP 124/08). Do tego ugruntowanego stanowiska odwoływał się Sąd Najwyższy w innych orzeczeniach, między innymi w wyroku z dnia 12 lutego 2014r., sygn. akt IV CSK 361/13 wskazując, że celem art. 14 i 17 u.k.r.s. jest między innymi ochrona osób działających w zaufaniu do wpisu i ogłoszenia o wpisie, a każda czynność prawna dokonana przez osobę ujawnioną jeszcze w rejestrze jako uprawniony piastun osoby prawnej, ale już de iure nieuprawnioną do działania za tę osobę prawną wskutek odwołania ze składu organu, nie może być skutecznie podważona. Nieważność tej czynności prawnej nie jest więc skutkiem dokonania czynności prawnej przez osobę, która w chwili jej dokonania nie była już w składzie organu osoby prawnej, ale była jeszcze ujawniona w rejestrze jako uprawniona do jej reprezentacji. O ważności czynności prawnej nie decydują wyłącznie reguły wynikające z art. 38 i 39 k.c., lecz również system domniemań przyjęty w przepisach ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, które jako przepisy szczególne w stosunku do przepisów kodeksu cywilnego muszą być wykładane ściśle. W świetle powyższego nie sposób twierdzić, że Sąd pierwszej instancji bezzasadnie dał pierwszeństwo przepisom o charakterze technicznym przed naczelnymi zasadami reprezentacji osób prawnych ukonstytuowanymi w Kodeksie cywilnym. Niezależnie od tego, że nie istnieje pojęcie przepisów o charakterze technicznym.

Nie zasługuje również na akceptację stanowisko apelacji, zgodnie z którym bezpodstawnie Sąd pierwszej instancji zastosował art. 17 u.k.r.s. opierając rozstrzygnięcie na domniemaniu wynikającym z tego przepisu. Istnienie dobrej wiary jest objęte domniemaniem wynikającym z art. 7 k.c. Pozwany w toku procesu nie kwestionował tego, że powód działał w zaufaniu do wpisu ujawnionego w Krajowym Rejestrze Sądowym, co trafnie zauważył Sąd pierwszej instancji. Nie został przeprowadzony jakichkolwiek dowodów podważający to domniemanie. Należy zaznaczyć, że powód nie może ponosić negatywnych konsekwencji braku spełnienia przez podmiot zobowiązany obowiązku uregulowanego w art. 22 u.k.r.s. Przepis ten stanowi, że wniosek o wpis do Rejestru powinien być złożony nie później niż w terminie 7 dni od dnia zdarzenia uzasadniającego dokonanie wpisu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Nie bez znaczenia w niniejszej sprawie jest zatem okoliczność, że uchwała o odwołaniu członka zarządu została podjęta w dniu 2 kwietnia 2013 r., zaś wniosek o dokonanie wpisu został złożony dopiero 9 sierpnia 2013r.

Prawidłowo Sąd pierwszej instancji stwierdził, że w sytuacji, w której umowy kredytu są ważne, a tym samym nie wpływają na ważność umowy poręczenia nie ma znaczenia szersze odnoszenie się do zarzutów pozwanego co do braku możliwości potwierdzenia umowy na podstawie art. 103 § 1 k.c. Nie można też nie zaakceptować przytoczonego przez Sąd pierwszej instancji stanowiska Sądu Najwyższego, zgodnie z którym podobieństwa instytucji organu osoby prawnej i pełnomocnictwa przemawiają za stosowaniem w drodze analogii art. 103 § 1 i 2 k.c. w zakresie nienormowanym przepisami szczególnymi do umów zawartych w imieniu osoby prawnej przez osoby działające w

charakterze organu osoby prawnej bez kompetencji do tego. Stąd potwierdzenie przez nowy zarząd kredytobiorcy wszystkich zobowiązań wynikających z umów kredytowych jest skuteczne.

W dalszej kolejności nie sposób podzielić wywodów apelacji zmierzających do wykazania, że Sąd pierwszej instancji dopuścił się naruszenia art. 3 ust. 7 Pierwszej Dyrektywy Rady z dnia 9 marca 1968 r. w sprawie koordynacji gwarancji, jakie są wymagane w Państwach Członkowskich od spółek w rozumieniu art. 58 akapit drugi Traktatu, w celu uzyskania ich równoważności w całej Wspólnocie, dla zapewnienia ochrony interesów zarówno wspólników jak i osób trzecich (68/151/EWG), w brzmieniu nadanym Dyrektywą 2003/58/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 15 czerwca 2003 r. zmieniającą dyrektywę Rady 68/151/EWG w zakresie wymagań dotyczących jawności w odniesieniu do niektórych typów spółek. Nie sposób dopatrywać się naruszenia dyrektywy przez Sąd pierwszej instancji. Podstawowe znaczenie dla oceny zasadności tego zarzutu ma charakter dyrektywy, która jest adresowana do państwa, które powinno dostosować przepisy krajowe do zawartych w niej wytycznych. Dopiero wówczas, gdy państwo nie dokona implementacji treści dyrektywy do prawa krajowego, obywatel może powołać się bezpośrednio na dyrektywę jako niezgodą z przepisami prawa krajowego. W ocenie Sądu Apelacyjnego nie ulega wątpliwości, że wyżej wskazana dyrektywa została w pełni implementowana do polskiego porządku prawnego, czego wyrazem jest treść art. 14 – 18 u.k.r.s. Przepisy prawa krajowego przewidują zatem co do zasady możliwość powoływania się na treść dokumentów, których formalności ogłoszeniowe nie zostały jeszcze spełnione, jednakże wymagają wykazania, że treść tych dokumentów była znana. Nie powinno przy tym ulegać wątpliwości, że treść tych dokumentów musi być znana wszystkich stronom danej czynności prawnej. Obowiązek ogłoszenia wpisu o zmianie członków zarządu nie wyklucza możliwości dokonywania czynności prawnych przez tych członków zarządu, którzy zostali skutecznie powołani, a czynności związane z ujawnieniem ich danych w rejestrze nie zostały jeszcze dopełnione. W przedmiotowej sprawie mamy jednak do czynienia z inną sytuacją, a mianowicie z czynnością prawną dokonaną przez odwołanego członka zarządu, którego dane były w dacie dokonania czynności prawnej ujawnione w rejestrze. W takim stanie faktycznym obowiązkiem pozwanego było wykazanie, że powód zawierając umowy kredytowe wiedział lub wiedzieć powinien, że D. K. została odwołana z funkcji członka zarządu.

Reasumując, Sąd Okręgowy trafnie uznał, odwołując się w tym zakresie do ugruntowanego w orzecznictwie i piśmiennictwie stanowiska, że czynność prawna dokonana w zaufaniu do wpisów zamieszczonych w Krajowym Rejestrze Sądowym jest ważna w relacjach z osobą trzecią, a zatem umowa kredytu podpisana przez odwołanego prezesa zarządu kredytobiorcy figurującego w rejestrze jest ważna, a w konsekwencji ważna jest również umowa poręczenia takiego kredytu.

Z tych przyczyn Sąd Apelacyjny na mocy art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 99 k.p.c., przy zastosowaniu stawek przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (§ 6 pkt 7 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 2).